

Пре неколико дана и овој редакцији сам послао један пост у коме подржавам проту Бранислава Перановића и његов рад, али политичка коректност је чудо – захватила је и НСПМ. Можда зато јер до сада нисам нашао ни један пример да неко у медијима нашироко подржава мере запослених у Црној Реци, осим родитеља штићеника, али ко њих шиша – добробит њихових потомака је важнија Милошу Васићу и онима који се згражавају над непримереном употребом лопате.

Такође, јасна је и потреба НСПМ да подржи Цркву у корист свеукупног Српства, али СПЦ није политичка странка где главни одбор (Синод) доноси смернице за рад, а они испод њега морају да се у то уклопе. Сваки архијереј на челу своје епархије или митрополије има пуну аутономију у раду и одлучивању. Однос владике Артемија са Синодом је чисто црквено питање и требало би га препустити Цркви без уплитања лаика. Иначе, шта нас спречава да и новог Патријарха, рецимо, изаберемо прегласавањем у Скупштини, уз допринос ЛДП и ЛСВ који не би могли да одоле, а да се не укључе!

Да се ипак вратимо бившем милицајцу Милошу Васићу, који у тексту „Шта је из раја изашло“ објављеном у дневном листу „Данас“ и на сајту „Пешчаника“, пише следеће:

„Шта је то, дакле, што се може постићи лопатом, а не може стрпљењем? Лечење зависности о хероину? То сигурно не. Допуштам, сасвим политички некоректно, да пар врућих шамара – поготово на јавном месту – могу да имају терапеутски учинак кад баш ништа друго не помаже, али то су прилике ретке и специфичне.“

Лопатом се, Васићу, може постићи то да овисник који је дошао на одвикавање од хероина, плашећи се управо лопате, не покуша да дрогу унесе у Центар пун људи који су ту из најбоље намере и ради излечења, а који ће, ако виде да дрога може да нађе пут и до таквог места – једноставно попустити пред искушењем и наставити по старом. Тако ће њихова жртва (кризирање “на суво” које су прошли), жртва родитеља (који све плаћају, обично распродајући имовину) и рад особља у Црној Реци постати бесмислен.

Од тога једини који могу имати користи су фенси доктори који по Б92 разглабају о одвикавању у њиховим “радионицама”. Један такав је синоћ гостовао у “Полиграфу”. Аутор емисије је, сасвим политички коректно, избегао да га приупита колико кошта одвикавање у његовој приватној клиници, као и колики је проценат излечених и рецидивиста.

А Васић, као бивши милицајац, наравно да “допушта пар врућих шамара”, али под условом да их аплицира стручна (полицајац) или макар особа европског усмерења (Н. Кандић)... Ово чак не желим ни да коментаришем колико је дегутантно. Или сте против батина – или сте за њих. Изаберите сами.

“Породице немају више ни снаге, ни воље, ни љубави, ни стрпљења да се боре са зависношћу о хероину свог детета, јер то је страшно тешко”, оцењује даље Васић.

Пре него што одлуче да свог наркоманског потомка доведу у Црну Реку, породице су обично већ у банкруту, до ког су их довели овисници, јер неспособни и преокупирани потрагом за дрогом не могу да зараде за исту. Онда родитеље ставе пред дилему: или ће им помоћи тако што ће им дати новац за квалитетну робу коју ваља “ортак из краја”, или ће бити саучесници у њиховом смртном исходу ако буду куповали робу коју неки “секу” чак и стрихнином, а која је јефтинија. Пред овако постављеном супозицијом родитељи су немоћни. Помоћи детету још овај пут, а онда ће он (“обећао је”) отићи на лечење, или прихватити да га шаљете у извесну смрт јер, забога, морате имати аутомобил. Наравно, ништа се не дешава како је договорено, наркоманима је “дозвољено” не само да лажу, већ и да продају себе и своје ближње, да краду из куће, да обијају апотеке итд, како би се још једном “рокнули”.

Васић и његови саучесници тврде да овакве људе могу излечити убеђивањем у “радионицама”. Једино не презентују резултате. Можда зато што дивљи Срби ипак боље реагују на лопату него на лепу реч пуну љубави и разумевања. А чинити одговорним родитеље за то што неки четрдесетогодишњак не може да се скине са хероина је безобразлук. Ако су неку одговорност и имали, јер нису на време уочили симптоме зависности код детета, да ли су криви због тога што пунолетна особа, која је делимично “очишћена” метадоном, поново тражи хероин чим дође до пара?

Васић затим примећује:

“Сада, кад је скандал пукао, дешавају се неке занимљиве ствари: протојереј-бајкер одмах је сазвао родитеље и ‘штићенике’ да саставе саопштење у коме, наравно, подржавају и протојереја и методе ‘лечења’. Скоро па да је цела прича испала још један ‘напад на Српску православну цркву’. Црква се, међутим, преконтала и опрала руке од целе те приче, препустивши је државним властима да се баве. Само им је још то фалило после Пахомија, Илариона и осталог.”

Шта је овде перјаници Друге Србије необично? Ваљда би они који помажу људима (па и овако, јер боље не умеју), требало да се сада самоубију, како би удовољили новинарима који су нашли тему за преживљавање, политичарима којима је ово баш добро дошло, јер ће у фрци око Црне Реке донети неке одлуке добре само за њих, “психијатрима”, којима Црна Река одводи пацијенте испред носа, јер има резултате које они немају, без обзира на титуле и препоруке са Б92...

А неко је изгледа врло незадовољан што је Синод издао оно саопштење, јер је пропала “навлакуша” да се цела Црква оптужи за инквизицију, назадњаштво итд. И врло је несрећан, јер не живи у Америци где би о педофилима у мантији могао да пише свакодневно. Овако се мора задовољити двојцом процесуираних, што је премало за Пулицера.

“Зато државу не занимају овисници и њихови извори наркотика: они су само логички крај тог ланца у којему се сви богате, осим сељака који гаји мак негде у Афганистану за мале паре и уличног џанкија који га плаћа великим парама”, тврди Васић.

Па, питајте омбудсмана зашто га не занимају овисници и шта је његова канцеларија учинила да их заштити од дилера! Једино што је чињеница је то да је г. Јанковић “наложио службама” да припреме кривичну пријаву против оних који нешто раде да би помогли наркоманима. Како се десило да се џоинт у мом граду може купити за 50 динара? Је ли и за то крив Слободан Милошевић? Можете се поставити на главу – али у његово време је дрога била скупља, иако су приходи грађана били мањи. А то што се син неког његовог тајкуна и тада дрогирао – баш ме брига. Мој за тај луксуз није имао новца. Ово сад је тековина “тржишне економије” у којој нико не ради, него сви који су “способни” нешто “комбинују”, па је и “рад” са дрогом постао привредна грана.

Пиши за живот, Васићу, дрога – НЕ!

Пише: Драгослав Павков
среда, 27 мај 2009 13:20

Милош Васић, пун разумевања за некадашње колеге, закључује:

“Полиција је уморна и резигнирана, а има заиста важнији посао од мрвог наркомана: да лови живе трговце и шверцере.”

Па зашто их онда, г. Васићу, не лови? Разумевајући вашу потребу да заштитите своје сараднике и информаторе из МУП-а, ипак не могу да схватим толику количину симпатија за њихов нерад у сузбијању наркоманије. Или се нећете сложити да је главни дилер у сваком граду на вези код функционера СУП-а?